

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: „Topłofikacja Sofia” EAD

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 5 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 ⁽¹⁾ z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych w związku z zasadą zapewnienia przed sądem krajowym w toku procesu środków mających na celu skuteczną ochronę praw wynikających z prawa Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że przy określaniu zwykłego miejsca pobytu dłużnika jako określonej w prawie krajowym przesłanki przeprowadzenia jednostronnego formalnego postępowania bez gromadzenia dowodów, jakim jest wydanie nakazu zapłaty, sąd krajowy ma obowiązek interpretacji wszelkiej zasadnej wątpliwości dotyczącej okoliczności, że dłużnik ma zwykle miejsce pobytu w innym państwie Unii Europejskiej, jako braku przesłanki prawnej do wydania takiego nakazu, odpowiednio – jako podstawy do nieuprawomocnienia się nakazu?
- 2) Czy art. 5 ust. 1 rozporządzenia nr 1215/2012 w związku z zasadą zapewnienia przed sądem krajowym w toku procesu środków mających na celu skuteczną ochronę praw wynikających z prawa Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że zobowiązuje on sąd krajowy, który po wydaniu nakazu zapłaty przeciwko danemu dłużnikowi ustalił, że ten dłużnik prawdopodobnie nie ma zwykłego miejsca pobytu w państwie sądu – i w sytuacji gdy stanowi to przeszkodę dla wydania nakazu zapłaty przeciwko takiemu dłużnikowi zgodnie z prawem krajowym – do uchylecia wydanego nakazu zapłaty z urzędu pomimo braku wyraźnego przepisu ustawowego w tym względzie?
- 3) Na wypadek udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie [2], to czy wskazane w tym pytaniu przepisy należy interpretować w ten sposób, że zobowiązują one sąd krajowy do uchylecia wydanego nakazu zapłaty, jeśli przeprowadził kontrolę i ustalił z pewnością, że dłużnik nie ma zwykłego miejsca pobytu w państwie sądu rozpatrującej sprawę?

⁽¹⁾ Dz.U. 2012, L 351, s. 1.

**Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 2 kwietnia 2020 r. w sprawie T-383/17,
Hansol Paper/Komisja, wniesione w dniu 11 czerwca 2020 r. przez Komisję Europejską**

(Sprawa C-260/20 P)

(2020/C 271/39)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: J.F. Brakeland i A. Demeneix, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Hansol Paper Co. Ltd, European Thermal Paper Association (ETPA)

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku, oddalenie skargi w pierwszej instancji oraz obciążenie Hansol Paper Co. Ltd kosztami postępowania;

lub, tytułem żądania ewentualnego,

- przekazanie sprawy Sądowi celem ponownego rozpoznania oraz rozstrzygnięcie o kosztach postępowania w pierwszej instancji i postępowania odwoławczego w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

W zaskarżonym wyroku Sąd stwierdził nieważność rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2017/763 z dnia 2 maja 2017 r. nakładającego ostateczne cło antidumpingowe oraz stanowiące o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz niektórych rodzajów lekkiego papieru termoczułego pochodzących z Republiki Korei⁽¹⁾ w zakresie w jakim dotyczy ono Hansol Paper Co. Ltd.,

Komisja na poparcie odwołania podnosi trzy zarzuty.

Zdaniem Komisji Sąd:

- przeinaczył dowody oraz dokonał nieprawidłowej wykładni ram prawnych mających zastosowanie do danych mogących służyć Komisji jako podstawa przy konstruowaniu ceny eksportowej zgodnie z art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego⁽²⁾;
- dokonał nieprawidłowej wykładni art. 2 ust. 1 i 3 rozporządzenia podstawowego w odniesieniu do określenia wartości normalnej przy braku sprzedaży krajowej; oraz
- dokonał nieprawidłowej wykładni art. 3 rozporządzenia podstawowego przy definiowaniu marginesu podcięcia cenowego w przypadku wywozu do Unii za pośrednictwem powiązanych podmiotów.

⁽¹⁾ Dz.U. 2017, L 114, s. 3.

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej (Dz.U. 2016, L 176, s. 21).

Skarga wniesiona w dniu 24 czerwca 2020 r. – Komisja Europejska / Królestwo Hiszpanii

(Sprawa C-278/20)

(2020/C 271/40)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: I. Martínez del Peral, J. Baquero Cruz, P.J.O. Van Nuffel, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że poprzez przyjęcie i utrzymanie w mocy art. 32 ust. 3-6 i art. 34 ust. 1 akapit drugi ustawy 40/2015 i art. 67 ust. 1 akapit trzeci ustawy 39/2015 Królestwo Hiszpanii naruszyło zobowiązania ciążące na nim na mocy zasad skuteczności i równoważności jako granic swobody, z jakiej korzystają państwa członkowskie przy ustanawianiu materialnych i formalnych warunków regulujących ich odpowiedzialność za szkody wyrządzone jednostkom z powodu naruszenia prawa Unii
- obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.